

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
1 У.12588/15
22.03.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: др Јадранке Ињац, председника већа, Јасминке Вукашиновић и Весне Даниловић, чланова већа, са судским саветником Крстином Јовановић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Групе понуђача коју чине адвокати: А.А., ...,, Б.Б., ..., и В.В., ...,, чији је пуномоћник адвокат Милош М. Мијатовић из Новог Београда, Ђорђа Станојевића 9а/45, против тужене Републичке комисије за заштиту права у поступцима јавних набавки Београд, ради поништаја решења број: 4-00-1825/2015 од 22.07.2015. године, са заинтересованим лицем Групом понуђача коју чине адвокати: Г.Г., Д.Д. и Ђ.Ђ., сви из ...,, чији је пуномоћник Вучић Горан, адвокат из Београда, Интернационалних бригада 38, у предмету јавне набавке, по одржаној усменој јавној расправи, у нејавној седници већа, одржаној дана 22.03.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, у ставу 1. диспозитива, одбија се захтев за заштиту права подносиоца захтева адвоката А.А., ..., носиоца посла у заједничкој понуди са адвокатом Б.Б. и В.В., из ..., поднета у отвореном поступку јавне набавке услуга – заступање пред судовима, ЈН бр. 1-02-4042-12/15, наручиоца Регулаторна агенција за електронске комуникације и поштанске услуге, Београд, као неоснован; у ставу 2. диспозитива одбија се захтев подносиоца захтева за заштиту права за накнаду трошкова поступка заштите права, као неоснован.

У тужби поднетој Управном суду дана 28.08.2015. године, тужилац, преко пуномоћника, оспорава законитост решења туженог органа указујући да је наручилац донео Одлуку о додели уговора број: 1-02-4042-12/15-22 од 15.06.2015. године, којом је уговор додељен Групи понуђача коју чине адвокати Г.Г., Д.Д. и Ђ.Ђ., чија понуда износи 403.875,00 динара на месечном нивоу односно 4.846.500,00 динара на

годишњем нивоу. Наручилац је одлуком о додели уговора одбио као неприхватљиву понуду Групе понуђача коју чине адвокати А.А., Б.Б. и В.В., чије понуда износи 297.375,00 динара на месечном нивоу односно 3.568.500,00 динара на годишњем нивоу. Тужилац сматра да је ова понуда сачињена у свему у складу са законом и конкурсном документацијом и да је као таква потпуно, очигледно и ван сваке сумње најбоља од свих понуда у овом поступку јавне набавке. Тужилац даље сматра да одлуке туженог и наручиоца о додели уговора представљају противзаконито поступање које има за циљ искључиво да незаконитим одбијањем понуде као неприхватљиве и на штету буџета Републике Србије фаворизује групу понуђача којој је уговор додељен а која је дала најкупљу понуду од укупно три понуде.

Први и једини разлог због кога је тужени оспореним решењем одбио захтев за заштиту права и потврдио првостепено решење којим је понуда тужиоца одбијена као неприхватљива, састоји се у томе што према наводу туженог и наручиоца ова група понуђача јесте доставила уверење Привредног суда и потврду Прекршајног суда да адвокатима из ове групе није изречена мера забране обављања делатности, али достављена уверења не представљају валидан доказ о испуњености обавезног услова из члана 75. став 1. тачка 3. Закона о јавним набавкама односно да адвокатима из ове групе није изречена мера забране обављања делатности која је на снази у време објаве позива за подношење понуда. Тужилац сматра да су оспорено решење и овакав став туженог незаконити из разлога детаљно образложених у тужби.

Даље наводи да је и друга група понуђача, чија је понуда такође одбијена, доставила уверења и потврде Привредног суда у Београду и Прекршајног суда у Београду потпуно идентичне садржине као и уверења тужиоца, што значи да су сви понуђачи доставили исте исправе па се разлог неправилности у овом случају налази на страни туженог и наручиоца и огледа се у његовом погрешном разумевању начина испуњавања овог услова, а не на страни двотрећинске већине понуђача, при чему понуђач није ни доставио ове потврде односно уверења већ се позвао на АПР регистар понуђача у који је уписан на основу потврде и уверење идентичне садржине. Указује да је сваки члан групе понуђача управо на основу оверених копија достављеног уверења Привредног суда у Београду и потврде Прекршајног суда у Београду уписан у АПР регистар понуђача, што је прихватио и тужени, а што представља додатни доказ да ове исправе испуњавају све услове из члана 75. став 1. тачка 3. ЗЈН-а.

Тужилац сматра очигледним да тужени и наручилац нису само погрешно протумачили садржај уверења Привредног суда у Београду и потврде Прекршајног суда у Београду, већ да су тужени и наручилац у целости на најгрубљи начин вештачки измислили овај разлог као навод и недостатак понуде како би противправним средствима онемогућили групу понуђача да победи на тендеру иако је неспорно дала најбољу понуду како би тиме било омогућено групи понуђача којој је уговор додељен, а која већ више година има закључен уговор са наручиоцем о правном заступању, да победи на тендеру иако та група понуђача има најлошију понуду од све три приспеле понуде и то за износ од 1.278.000,00 динара за период од једне године за који се уговор додељује будући да је група понуђача дала понуду која на годишњем нивоу износи 3.568.500,00 динара док је група понуђача којој је додељен уговор дала понуду на годишњем нивоу од 4.846.500,00 динара.

Имајући у виду да првостепено решење садржи навођење укупно три

разлога због којих је наручилац као првостепени орган одбио понуду тужиоца као неприхватљиву (невалидна уверења и потврде привредног и прекршајног суда, затим неиспуњавање додатног услова у погледу пословног капацитета и неуобичајено ниска цена), те имајући у виду да тужени у образложењу оспореног решења наводи и образлаже само један од ова три разлога (који се односи на уверење и потврде привредног и прекршајног суда), док уопште не наводи нити се изјаснио о законитости преостала два разлога због којих је понуда тужиоца одбијена као неприхватљива, то тужилац сматра да се из оспореног решења не може утврдити законитост преостала два разлога због којих је понуда тужиоца одбијена као неприхватљива, чиме је тужени повредио правила управног поступка која се односи на обавезу другостепеног органа управе да се изјасни о законитости сва три разлога због којих је првостепени орган одбио захтев странке, а не само о једном разлогу како је то учинио тужени, те да се изјасни о законитости сва три жалбена разлога тужиоца, а не само о једном како је то учинио тужени у образложењу спорног решења. Тужени је у образложењу спорног решења изричито навео да сматра да је довољно да се изјасни само о једном разлогу због којег је првостепени орган одбио захтев странке и да тужени нема обавезу да се изјашњава о преостала два разлога због којих је првостепени орган одбио захтев странке, али тужилац истиче да тужени није навео законски основ за овакво поступање.

Са напред изнетих и свих осталих разлога детаљно образложених у тужби, тужилац предлаже да суд тужбу уважи, поништи тужбом оспорено решење и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање, а туженог обавезе да тужиоцу надокнади трошкове поступка у износу од 36.000,00 динара на име састава тужбе од стране пуномоћника тужилаца из реда адвоката и износ судских такси.

У одговору на тужбу, детаљно се изјашњавајући на наводе тужбе, тужени орган је остао у свему при разлозима из тужбом оспореног решења са предлогом да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересовано лице није суду доставило одговор на тужбу.

Управни суд је, у присуству тужиоца А.А., као носиоца посла и као пуномоћника Б.Б. и В.В., као и пуномоћника заинтересованих лица, а у одсуству уредно позваног туженог, одржао усмену јавну расправу дана 17.03.2017. године, применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), којом је прописано да је расправа обавезна ако је у управном поступку учествовало две или више странака са супротним интересима.

У својој речи на усменој јавној расправи, тужилац А.А. остао је у свему при датим наводима у тужби и предлогу да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Пуномоћник заинтересованог лица придружује се наводима туженог органа и истиче да је јавна набавка спроведена у складу са законом и да је Уговор о јавној набавци у целости извршен и престао је да важи. Предлаже да суд тужбу одбије као неосновану.

По разматрању навода тужбе, одговора на тужбу и свих списа овог предмета, као и доказа изведених на одржаној усменој јавној расправи, читањем списа предмета туженог органа и исправа приложених уз тужбу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, те на основу резултата целокупног поступка, Управни суд налази да је тужба неоснована.

Из стања у списима и према разлозима из образложења тужбом оспореног решења произлази да је у отвореном поступку јавне набавке услуга – заступања пред судовима, ЈН бр. 1-02-4042-12/15 процењене вредности 5.000.000,00 динара, наручиоца Регулаторна агенција за електронске комуникације и поштанске услуге, понуђач адвокат А.А., ..., као носилац посла у заједничкој понуди са адвокатом Б.Б. и адвокатом В.В. из ..., поднео захтев за заштиту права дана 29.06.2015. године.

Захтев за заштиту права је поднет у фази након доношења Одлуке о додели уговора број 1-02-4042-12/15-22 од 15.06.2015. године, којом је уговор додељен групи понуђача адвокату Г.Г., Д.Д. и Ђ.Ђ., сви из Увидом у понуду подносиоца захтева, а на основу уверења Привредног суда у Београду и Прекршајног суда у Београду, детаљно наведених у образложењу оспореног решења, тужена је нашла да понуда подносиоца захтева не садржи адекватан доказ о испуњености обавезног услова за учешће у поступку јавне набавке, предвиђеног одредбом члана 75. став 1. тачка 3. ЗЈН, која подразумева да понуђач, односно, а сходно одредби члана 81. став 2. ЗЈН сваки понуђач из групе понуђача, мора доказати да му није изречена мера забране обављања делатности, која је на снази у време објављивања односно слања позива за подношење понуда.

Такође, тужена је имала у виду преостале разлоге за неприхватљивост понуде подносиоца захтева на које је указано захтевом за заштиту права, али није улазила у детаљно разматрање истих, с обзиром да је за неприхватљивост понуде довољно да понуђач није испунио макар један од законом кумулативно постављених услова за прихватљивост понуде. Следом изнетог, тужена је одлучила као у ставу 1. диспозитива оспореног решења, а применом одредби члана 156. став 3. ЗЈН одлучила као у ставу 2. диспозитива тужбом оспореног решења.

По оцени Управног суда, код оваквог чињеничног и правног стања ствари, правилно је поступила тужена комисија када је, у поступку у коме није било повреде правила поступка од утицаја на правилност решавања ове управне ствари, донела оспорено решење и за своју одлуку дала јасне, аргументоване и правилне разлоге, у складу да одредбама прописа на које се позвала у разлозима образложења оспореног решења - Закона о јавним набавкама ("Службени гласник РС", бр. 124/12). Ово са разлога, што из списка предмета, и по оцени Управног суда произлази да група понуђача на страни тужиоца, није доставила доказ да ли евентуално постоји мера забране обављања делатности која је на снази у моменту за који је закон везао дејство такве мере односно у моменту објављивања односно слања позива за подношење понуда.

Наиме, према стању у списима, тужилац је доставио уверење Привредног суда у Београду Пос. бр. Пк.сл. бр. 1600/2015 од 30.04.2015. године, којим се потврђује да правном лицу адвокату А.А. из ...,, није у року од две године пре датума издавања уверења, код тог суда изречена правноснажна судска мера забране обављања делатности по Закону о привредним преступима, као и потврду Прекршајног суда у Београду Прз – 1263/2015 од 29.04.2015. године да А.А. из ... за последње две године пред Прекршајним судом у Београду није изречена мера забране вршења делатности по Закону о прекршајима; уверење Привредног суда у Београду Пос. бр. Пк.сл. 1605/2015 од 30.04.2015. године којим се потврђује да правном лицу адвокату В.В. из ...,, није

у року од две године пре датума издавања уверења, код тог суда изречена правноснажна судска мера забрана обављања делатности по Закону о привредним преступима, као и потврду Прекршајног суда у Београду бр. Прз- 1280/2015 од 29.04.2015. године да В.В. из ... за последње две године пред Прекршајним судом у Београду није изречена мера забране вршења делатности по Закону о прекршајима; као и уверење Привредног суда у Београду, посл. бр. Пк. сл. 1601/2015 од 30.04.2015. године, којом се потврђује да правном лицу адвокату Б.Б. из ...,, ни у року од две године пре датума издавања уверења код овог суда изречена правноснажна судска мера забране обављања делатности по Закону о привредним преступима, као и потврду Прекршајног суда у Београду број Прз – 1261/2015 од 29.04.2015. године, да Б.Б. из ... за последње две године пред Прекршајним судом у Београду није изречена мера забране вршења делатности по Закону о прекршајима. Увидом у податке из Регистра понуђача који се води код Агенције за привредне регистре, сваки учесник у заједничкој понуди уписан је у исти са датумом уписа 22.05.2015. године.

По оцени суда, на основу утврђеног чињеничног стања, правилно је Републичка комисија нашла да понуда подносиоца захтева не садржи адекватан доказ о испуњености обавезног услова за учешће у поступку јавне набавке, предвиђеног одредбом члана 75. став 1. тачка 3. ЗЈН, која подразумева да понуђач, а сходно одредби члана 81. став 2. ЗЈН сваки понуђач из групе понуђача, мора доказати да му није изречена мера забране обављања делатности, која је на снази у време објављивања односно слања позива за подношење понуда. Ово са разлога што се на основу достављених уверења Привредног суда у Београду и потврда Прекршајног суда у Београду, које је доставио подносилац захтева за сваког учесника из заједничке понуде, не може утврдити да ли евентуално постоји мера забране обављања делатности која је на снази у моменту за који је закон везао дејство такве мере односно у моменту објављивања односно слања позива за подношење понуда. Из њене садржине јасно произлази да подносиоцу наведена мера није изречена у периоду од претходне две године, док се супротно томе, не може утврдити да ли је у тренутку објављивања позива евентуално на снази мера чије је изрицање претходило броју година којим је дефинисан период у достављеној понуди (нпр. у претходних три, четири, или више година, а у трајању од четири, пет, односно више година).

Тужена комисија правилно указује да уколико понуђач не докаже да испуњава обавезне услове за учешће, то се сходно члану 106. став 1. тачка 1. ЗЈН има сматрати да таква понуда садржи битан недостатак, чије постојање резултира неприхватљивошћу понуде, на основу члана 3. став 1. тачка 33. ЗЈН. С обзиром да из утврђеног чињеничног стања несумњиво произлази да понуда овог понуђача није испунила услов из конкурсне документације односно не садржи доказе о испуњености таквог услова, она је морала бити оцењена као неприхватљива и као таква одбијена.

Суд је ценио све наводе тужбе, као и доказе приложене уз тужбу, али налази да су без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, а разлоге тужене комисије на којима је засновала своју одлуку, као правилне и потпуне, прихвата и овај суд. Ово са разлога што је испуњавање услова да није изречена мера забране обављања делатности која је предмет јавне набавке један од пет обавезних услова за учешће у поступку јавне набавке, одређен одредбом члана 75. Закона о јавним набавкама. Следом изнетог, исто представља минималан услов који мора да испуни

сваки понуђач да би могао да учествује у поступку јавне набавке, јер од чињенице да ли понуђач испуњава или не испуњава наведени услов зависи понуда понуђача, односно представља услов од кога зависи да ли ће понуда бити одбијена, а како је правилно утврдио тужени орган у конкретном случају.

Са изнетих разлога, након закључене усмене јавне расправе, у смислу члана 46. став 2. Закона о управним споровима, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Одлуку као у ставу II диспозитива пресуде суд је донео применом одредби члана 66. и 67. Закона о управним споровима, као и применом одредби члана 150. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11..55/14), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, с обзиром да тужилац у овом управном спору није успео.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 22.03.2017. године, 1 У.12588/15

Записничар
Крстина Јовановић,с.р.

Председник већа-судија
др Јадранка Ињац,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП